

man altsaa lettere vilde kunne træffe sit Valg med Hensyn til denne vigtige Postis Besættelse. Jeg er imidlertid ikke af denne Mening, thi selv om en Æneste commanderer den hele Troppesstyrke, er dog den Dygtighed, han lægger for Dagen, af reent praktisk Natur, og om den end er lidet veiledende, er den dog paa ingen Maade fyldestgjørende med Hensyn til Valget af Høstcommanderende i Krig. Det kan være meget godt, ja maaffee ogsaa interessant at see, hvorledes en Mand forstaaer at manøvrere i Veirterrainet, men nogen sikker Veiledning i den nævnte Henseende vil det tilvisse ikke afgive. — Der er blevet talt om Recruterens Uddannelse i Veir, men jeg har allerede ifjor i Hærudvalget tilladt mig at udtale omtrent Følgende: Saameget jeg er stemt for Veiruddannelsen i det Hele og som Slutsteen, har jeg dog Tvivl om, at det vil være hensigtsmæssigt, at selve Recrutuddannelsen foretages i Veir, fordi jeg troede og troer, at Recruterne, om jeg saa maa sige, ikke egentlig ere modne til at deeltage i Veirøvelser, fordi jeg troede og troer, at de langt bedre kunne uddannes ved Garnisonsflederne, og endelig fordi jeg ikke er istand til at see den større Nytte, som Veiruddannelsen skulde kunne yde Recruter, der vel at mærke kaldes fra deres Hjemstavn, fremfor Uddannelsen i Garnisonsbyerne. Derfor har jeg ikke nogensinde været stemt for Recrutuddannelsen i Veir, men derimod ganske vist for større Øvelser i Veir, hvilke da skulde være den sidste Grad, Slutstenen for Uddannelsen; en saadan kan visstnok ikke bedre gives paa noget andet Sted. — Hensynet til, at man ved at oprette to Veire kunde synes end mere at adskille Hæren i to Dele, een Øst og en anden Vest for Storebælt, kan ikke her komme i Betragtning, og jeg er, som sagt, ikke istand til at see, at det har en saa overordentlig Nytte, at Øvelserne foretages i een fremfor i to Veire.

B. Christensen: Det kan ikke være særdeles Meget, jeg fra mit Standpunkt kan have at bytte om det foreliggende Lovforslag.

Jeg kunde maaffee endog indskrænke mig til, at henvise til, hvad vi allerede have hørt af den ærede Rigsdagsmand fra Kolding (Berg), hvis Foredrag i det Hele gaaer ud fra det Standpunkt, jeg ogsaa hævder, og hvilket Foretags Enkeltheit derfor ogsaa ere omtrent de samme som det, jeg vilde gjøre gjældende. Ganske vist maa man erkjende, at § 19 i Hærloven forbinder os til at gaae ind paa Oprettelsen af en Veir for Veirøvelser, saaledes som det er forudsat, altsaa med en Styrke af omtrent 9,000 Mand af alle Aarbarter; men Spørgsmaalet er, om den Maade, hvorpaa Udkastet synes at tilsigte Udførelsen deraf, fra Thingets Standpunkt kan erkjendes for ubetinget tilraadelig. Jeg maa da allerførst forene min Stemme med den ærede foregaaende Talers derhen, at det overmaade vanstelig vil indlyse for os, at det kan være hensigtsmæssigt for en saa ringe Styrke, henved 9,000 Mand, at indrette to Veire. Det er ganske vist, at ikke saa, maaffee de fleste af dem, der i Udvalget have arbejdet specielt i denne Sag, ligesom have forudsat, at der kun vilde blive Tale om een Veir, og denne Forudsætning har man bygget ikke blot paa de finansielle Hensyn, som ligge for Dagen, men ogsaa paa praktiske Hensyn. Man maa nemlig strax søge at anlægge de Udgifter, man maa bevilge til Veirvæsenet, saaledes, at de kunne komme den hele følgende Udvikling tilgode, som vi her i Thinget have tænkt os at see i Veir paa Besætning af det saakaldte Garnisonsliv. Det er ganske klart og erkjendt, saa vidt jeg veed, af alle Militaire, at det er i højeste Grad ønskeligt for Hærens Personale selv, og især for de høiere Commanderende, at en nogenlunde stor Styrke bliver samlet, som jo er en Betingelse for, at de Øvelser, der foretages, kunne blive nogenlunde store, hvad enten de nu foretages mod en supponeret, en forudsat Fjende eller mod en Fjende, repræsenteret af en Deel af den samlede Styrke. Heller ikke troer jeg, at det Samliv, navnlig mellem Befalingsmændene, som kommer tilstede i Veiren,